

• ANALİZ

2026 İsrail Seçimlerine Doğru: Kriz, Yeniden Saflaşma ve Koalisyon Arayışı

Tuğçe Ersoy Ceylan

2026 İSRAİL SEÇİMLERİNE DOĞRU: Kriz, Yeniden Saflaşma ve Koalisyon Arayışı

TUĞÇE ERSOY CEYLAN

COPYRIGHT © 2026

Bu yayının tüm hakları Siyaset, Ekonomi ve Toplum Araştırmaları (SETA) Vakfı'na aittir. SETA'nın izni olmaksızın yayının tümünün veya bir kısmının elektronik veya mekanik (fotokopi, kayıt ve bilgi depolama vd.) yollarla basımı, yayımı, çoğaltılması veya dağıtımı yapılamaz. Kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Bu yayındaki fikirler tamamen yazarına aittir ve SETA Vakfı'nın yayın politikasını yansıtmayabilir.

ISBN: 978-625-5703-79-8

Editörya: Ebrar Üzümcü, Berrin Afacan, Mustafa Said İşeri
Mizanpaj: Said Demirtaş

SETA | SİYASET, EKONOMİ VE TOPLUM ARAŞTIRMALARI VAKFI

Nenehatun Cd. No: 66 GOP Çankaya 06700 Ankara TÜRKİYE
Tel: +90 312 551 21 00 | Faks: +90 312 551 21 90
www.setav.org | info@setav.org | @setavakfi

SETA | İstanbul

Defterdar Mh. Savaklar Cd. Ayvansaray Kavşağı No: 41-43
Eyüpsultan 34050 İstanbul TÜRKİYE
Tel: +90 212 395 11 00 | Faks: +90 212 395 11 11

SETA | Washington D.C.

1025 Connecticut Avenue, N.W., Suite 410
Washington D.C., 20036 USA
Tel: 202 223 98 85 | Faks: 202 223 60 99
www.setadc.org | info@setadc.org | @setadc

SETA | Berlin

Kronenstrasse 1, 10117 Berlin GERMANY
berlin@setav.org

SETA | Brüksel

Avenue des Arts 6, 1000 Bruxelles BELGIUM
Tel: +32 2 313 39 41

İÇİNDEKİLER

ÖZET | 7

GİRİŞ | 8

SEÇİME GİDEN SİYASAL BAĞLAM | 9

BAŞLICA AKTÖRLER VE SİYASAL BLOKLAR | 11

2026 SEÇİMLERİNİN TEMEL TARTIŞMA EKSENLERİ | 17

SEÇİM ARİTMETİĞİNİ BELİRLEYECEK DEĞİŞKENLER | 23

SEÇİM VE KOALİSYON SENARYOLARI | 26

SONUÇ: MUHTEMEL YÖNELİMLER | 28

Analiz, İsrail'in Ekim 2026 seçimlerini
şekillendiren siyasal tabloyu, başlıca aktörler
ve bloklardan kampanya gündemlerine,
sandalye aritmetiğinden muhtemel koalisyon
senaryolarına kadar kapsamlı biçimde
değerlendirmektedir.

ÖZET

27 Ekim 2026'da İsrail'de gerçekleşecek seçimler 7 Ekim sonrasında derinleşen güvenlik ve yönetim krizinin gölgesinde yapılacaktır. Siyasal rekabet bir yanda Benjamin Netanyahu liderliğindeki Likud, aşırı sağ ve Haredi partilerden oluşan iktidar bloku, diğer yanda Gadi Eisenkot'un Yashar partisi, Bennett-Lapid ittifakı, Avigdor Lieberman ve Demokratların meydana getirdiği heterojen muhalefet arasında şekillenmektedir. Seçim kampanyasının başlıca tartışma eksenlerini 7 Ekim'in siyasi sorumluluğu, bağımsız bir devlet soruşturma komisyonunun kurulması, devlet kurumları ile yürütme arasındaki ilişkiler, Haredilerin askerlik yükümlülüğü ve Filistin meselesinin geleceği oluşturmaktadır. Bununla beraber taraflar arasındaki temel ayrım geleneksel sağ-sol karşıtlığından ziyade Netanyahu'nun kişiselleşmiş ve çoğunlukçu yönetim anlayışı ile kurumsal sorumluluğu öne çıkaran merkez sağ alternatifler arasında ortaya çıkmaktadır.

Mevcut kamuoyu araştırmaları Netanyahu liderliğindeki blokun hükümet çoğunluğunu korumakta zorlandığını ancak muhalefetin de kendi başına istikrarlı bir koalisyon kurabilecek düzeye henüz ulaşmadığını göstermektedir. Seçim sonucunu küçük sağ partilerin baraj performansı, Arap seçmenin katılımı, Ra'am'ın muhtemel bir hükümette üstlenebileceği rol ve Netanyahu karşıtı sağ seçmenin yönelimi belirleyecektir. Bu nedenle en muhtemel sonuç hiçbir blokun tek başına 61 sandalyeye ulaşmadığı parçalı bir Knesset ile uzayan koalisyon görüşmeleridir. Netanyahu'nun iktidarı kaybetmesi ise İsrail siyasetindeki milliyetçi, güvenlikçi ve ilhakçı yönelimin sona ermesi anlamına gelmeyecektir. Olası bir iktidar değişikliği kapsamlı bir ideolojik dönüşümden ziyade yönetim tarzı, kurumsal hesap verebilirlik ve devlet kapasitesi bakımından sınırlı bir yeniden merkezleşmeye yol açabilir.

GİRİŞ

İsrail, 27 Ekim 2026 seçimlerine 7 Ekim saldırıları sonrasında ortaya çıkan güvenlik krizi, Gazze saldırıları ve bölgesel çatışmalar, yargı-yürütme gerilimi ve Haredilerin askerliği tartışmalarının belirlediği olağanüstü bir siyasal ortamda gitmektedir. Bu nedenle seçimin hangi partinin birinci olacağı veya Netanyahu'nun iktidarda kalıp kalmayacağı sorularına indirgenemeyeceği açıktır. Esas mesele parçalı parti sistemi içerisinde hangi liderin 61 sandalyelik işler bir çoğunluk oluşturabileceği ve 7 Ekim sonrasında devletin güvenlik, hesap verebilirlik ve kurumsal düzen sorunlarına nasıl yanıt vereceğidir.

Bu analiz, bugüne kadar ortaya çıkan siyasal tabloyu beş başlık altında incelemektedir. İlk olarak seçime giden bağlam ele alınmakta, ardından başlıca aktörler ve siyasal bloklar karşılaştırılmakta ve seçim kampanyasının temel tartışma eksenleri, sandalye aritmetiğini belirleyecek değişkenler ve muhtemel koalisyon senaryoları değerlendirilmektedir. Analizin temel savı ise 2026 seçimlerinin Netanyahu'nun liderliğine yönelik bir referandum ve toplumsal kabul testi niteliği taşıırken İsrail siyasetindeki sağa kayışı sona erdirecek açık bir ideolojik alternatif üretmediğidir. Bu sebeple seçim sonucunu en fazla oyu alan partiden ziyade baraj çevresindeki listelerin performansı, Arap seçmenin katılımı ve ideolojik olarak uyumsuz aktörlerin birlikte hükümet kurma kapasitesi belirleyecektir.

SEÇİME GİDEN SİYASAL BAĞLAM

İsrail 27 Ekim 2026'da gerçekleşecek seçimlere 7 Ekim sonrasında ortaya çıkan çok katmanlı siyasal ve toplumsal krizin gölgesinde gidiyor. Bu, Ekim'deki seçimlerin sadece yeni bir hükümet belirleyecek bir gelişmeden daha fazlası olduğu anlamına geliyor. Bu açıdan seçimlerin hem Netanyahu'nun siyasi geleceği hem de güvenlik doktrini, siyasal sorumluluk, devlet kurumlarının işleyişi ve İsrail'in iç ve bölgesel yönelimleri hakkında bir karar anı olduğunu söylemek mümkündür.

Seçim tarihinin resmen kesinleşmesiyle beraber Aralık 2022'de Netanyahu başbakanlığında kurulan 25. Knessetin İsrail'de 1988'den bu yana görev süresini tamamlayan ilk parlamento olacağını not etmek gerekir.¹ Gelgelelim hükümetin görev süresini tamamlaması siyasal istikrarın sağlandığı anlamına gelmemektedir. Bilakis bu sürekliliğin olağanüstü katalizörleri mevcuttur. Bu durum savaş koşulları, koalisyon ortaklarının erken seçim konusundaki çekinceleri ve Netanyahu'nun iktidarını koruma isteğinin bileşik bir sonucu olarak değerlendirilmelidir.

Seçime giden süreci belirleyen temel kırılma 7 Ekim saldırılarının İsrail'in güvenlik anlayışı ve siyasal liderlik üzerinde meydana getirdiği krizdir. Bu saldırılar sadece ciddi bir istihbarat ve savunma başarısızlığı teşkil etmemiş aynı zamanda Netanyahu'nun seçmen üzerinde uzun yıllardır sahip olduğu "Bay Güvenlik" lakabında somutlaşan, güvenliğin garantörü imajının sınırlarını da ortaya çıkarmıştır. 7 Ekim'i takip eden dönemde Gazze'de yürütülen savaş, Lübnan'a yönelik askeri operasyonlar, İran cephesine yayılan savaş ve Gazze'de yürütülen etnik temizlik nedeniyle uluslararası alanda karşılaşılan baskı ve izolasyon güvenlik gündemini seçimlerin merkezine taşımıştır. Bununla beraber güvenlik gündeminin Ekim seçimlerinde yarışacak olan iktidar ve muhalefet tarafından farklı şekillerde çerçevelendiğini belirtmek elzemdir. Netanyahu ve ortakları İsrail'in çok cepheli tehditlerle mücadele edebilecek kararlı bir liderliğe ihtiyaç duyduğunu savunurken muhalefet ise 7 Ekim'i mevcut hükümetin önleyemediği ve sorumluluğunu üstlenmediği tarihsel bir devlet başarısızlığı olarak sunmaktadır.

Bu ayrışmanın somutlaştığı başlıca konulardan biri 7 Ekim'e giden süreçteki siyasi ve askeri ihmalleri araştırarak bağımsız bir devlet soruşturma komisyonunun kurulmasıdır. Netanyahu'nun kişisel sorumluluğu üstlenmekten ve bağımsız bir komisyon kurulmasını desteklemekten kaçınması muhalefet tarafından hem yönetsel hem de ahlaki bir sorumluluk sorunu olarak çerçevelenmektedir. Dolayısıyla seçim kampanyasında tartışılan temel mesele geçmişte ne olduğunun

”

Seçimlerin hem Netanyahu'nun siyasi geleceği hem de güvenlik doktrini, siyasal sorumluluk, devlet kurumlarının işleyişi ve İsrail'in iç ve bölgesel yönelimleri hakkında bir karar anı olduğunu söylemek mümkündür.

1 Unit for Political Studies, "The 2026 Knesset Elections: The Contours of Israel's Political Landscape", Arab Center for Research and Policy Studies Situation Assessment, Situation Assessment, 6 Ağustos 2026, erişim 11 Eylül 2026, <https://www.dohainstitute.org/en/PoliticalStudies/Pages/2026-knesset-elections-israeli-political-and-party-map.aspx>.

belirlenmesinden ibaret değildir. Asıl çatışma İsrail’de siyasi sorumluluğun nasıl tanımlanacağı ve yürütmenin devlet adına hesap vermesini sağlayacak kurumsal mekanizmaların korunup korunmayacağı üzerinedir. Son tahlilde ulusal güvenlik, Haredilerin askere alınması ve demokratik denge-denetim mekanizmaları gibi konularla beraber 7 Ekim’in araştırılması seçimlerin başlıca gündemleri arasında gösterilmektedir.²

Seçimler, iktidarın el değiştirmesinden daha fazlasını gündeme getirmekle beraber tek başına İsrail siyasetinde ideolojik bir dönüşümü de garanti etmeyecektir.

Savaşın yönetimiyle yakından bağlantılı bir diğer ayrışma askeri ve siyasi hedefler arasındaki uyumsuzluk üzerinden hasıl olmuştur. Netanyahu’nun savaş boyunca kullandığı “tam zafer” söylemi destekçileri bakımından Hamas’ın askeri ve siyasi kapasitelerinin ortadan kaldırılmasını ifade ederken eleştirenler açısından ise savaşın somut ve ulaşılabilir bir siyasi hedef tanımlanmaksızın uzatılmasının bir aracı haline getirildiği şeklinde yorumlanmıştır. Rehinelere geri getirilmesi, ateşkesin uygulanması, Gazze’nin savaş sonrası yönetimi ve Filistin meselesinin geleceği tam da bu nedenle birbirinden bağımsız konular değildir. Bunların tümü hükümetin güvenlik politikası ile siyasi bekası arasındaki ilişkinin sorgulandığı bir tartışma alanı haline gelmiştir.

Öte yandan 2026 seçimlerinin arka planındaki kriz 7 Ekim ile başlamış da değildir. Netanyahu hükümetinin 2023 başında gündeme getirdiği yargı düzenlemesi, İsrail toplumunu seçilmiş çoğunluğun yönetme yetkisi ile yürütme gücünün sınırlandırılan liberal-demokratik kurumlar arasında keskin bir biçimde bölmüştür. Savaş, bu tartışmayı geçici olarak geri plana itmiş olsa da ortadan kaldırmamıştır. Yargı, başsavcılık, güvenlik bürokrasisi ve diğer denetleyici kurumların konumu seçim sürecinde yeniden önem kazanmıştır. Böylece savaş öncesinin anayasal ve toplumsal krizi ile savaş sonrasında güvenlik ve sorumluluk krizi iç içe geçmiştir. Dolayısıyla İsraili seçmen yalnızca hangi liderin daha etkili bir güvenlik politikası izleyeceğine odaklanmamakta aynı zamanda devletin hangi kurumsal ve normatif ilkelerle yönetileceğine de karar verme sürecindedir.

Bu arka plan ışığında 2026 seçimleri üç düzeyde okunabilir: (i) Netanyahu’nun görevde kalıp kalmayacağına ilişkin bir liderlik mücadelesi, (ii) 7 Ekim sonrasındaki güvenlik ve hesap verebilirlik krizine verilecek siyasi yanıt, (iii) İsrail’de çoğunlukçu yönetim anlayışı ile kurumsal sınırlamalar arasındaki mücadelenin yeni aşaması. Şunu da belirtmek elzemdir ki Netanyahu’nun olası yenilgisi ile onun döneminde güçlenen siyasal eğilimlerin gerilemesi aynı anlama gelemeyecektir. Seçimlerin asıl önemi tam da burada yatmaktadır: Seçimler, iktidarın el değiştirmesinden daha fazlasını gündeme getirmekle beraber tek başına İsrail siyasetinde ideolojik bir dönüşümü de garanti etmeyecektir.

² Tamar Hermann ve Lior Yohanani, “Israel’s Next Election is a Battle for the Country’s Soul: What is on the Minds of Israeli Voters as They Prepare to Head to the Ballot Box?”, *The Jerusalem Report*, 21 Mayıs 2026.

BAŞLICA AKTÖRLER VE SİYASAL BLOKLAR

2026 seçimlerinde İsrail'in siyasal rekabeti geleneksel sağ-sol ayrımından ziyade Netanyahu'nun liderliğinde şekillenmiş olan iktidar bloku ile farklı ideolojik kökenlerden gelen Netanyahu karşıtı partiler arasındaki mücadele üzerinden yapılanmaktadır. Gelgelelim bu bloklaşmanın taraflarının kendi içinde bütünlüklü olduğunu söylemek de mümkün değildir. İktidar bloku güvenlik, yargı ve Filistin meselesinde önemli ölçüde ortaklaşırken Haredilerin askerlik muafiyeti, bütçe kaynaklarının dağılımı ve seçim ittifakları konularında ayrışmaktadır. Muhalefet ise Netanyahu'nun iktidardan uzaklaştırılması ve 7 Ekim hakkında bağımsız bir soruşturma açılması konularında yakınlaşırken liderlik, Arap partileriyle iş birliği ve gelecekteki hükümetin ideolojik yönelimi konusunda bölünmektedir. Bu nedenle seçim sonucunu yalnızca partilerin kazanacağı sandalye sayıları değil seçim sonrasında birlikte hareket edebilme kapasiteleri de belirleyecektir.

NETANYAHU, LİKUD VE İKTİDAR BLOKU

İktidar blokunun merkezinde Netanyahu ve partisi Likud yer almaktadır. Netanyahu'nun en önemli avantajı seçimlerin halen büyük ölçüde kendi liderliği etrafında şekilleniyor olmasıdır. 7 Ekim'in ortaya çıkardığı güvenlik başarısızlığı, devam eden yargı süreci ve hükümete yönelik toplumsal tepkiye rağmen Netanyahu sağ seçimde rakipsiz konumunu korumaktadır. Seçim anketlerinde en ciddi rakibi olan Yashar partisi lideri Eisenkot ile başa baş gidiyor olmasını bunun göstergesi olarak sunmak mümkündür.³

Likud'un seçim stratejisi Netanyahu'nun iktidarda geçirdiği uzun dönemi bir yıpranma kaynağı olmaktan çıkarıp askeri ve diplomatik deneyim göstergesi olarak sunmaya dayanmaktadır. Bu meyanda Netanyahu muhalefeti güvenlik riskleri karşısında zayıf, içsel olarak uyumsuz ve Arap partilerinin desteğine bağımlı bir alternatif şeklinde göstermeye çalışmaktadır. Bununla beraber Netanyahu'nun kişisel dayanıklılığının Likud'un veya iktidar blokunun rahat bir biçimde çoğunluğa ulaşacağı anlamına gelmediğinin altını çizmek gerekir. Nitekim güncel anketlerde Likud en büyük partilerden biri olmayı sürdürse de Netanyahu liderliğindeki blok hükümet kurmak için gerekli 61 sandalyenin altında kalmaktadır. Ayrıca son anketlerde Eisenkot'un birkaç puan önde çıkmaya başlamasını seçim aritmetiğinde önemli bir gösterge addetmek mümkündür. Buna karşın tek tek muhalefet partilerinin Likud'u geride bırakabilmesi de otomatik olarak hükümet değişikliğine yol açmayacaktır. İsrail'de başbakan doğrudan seçilmediği için belirleyici olan cumhurbaşkanına hükümet kurabilecek bir parlamento çoğunluğu sunabilmektir.

³ "Eisenkot's Yashar Party Takes One Seat Lead over Likud Following Monday's Primaries – Poll", *The Jerusalem Post*, 19 Ağustos 2026.

2026 seçimlerinde İsrail'in siyasal rekabeti geleneksel sağ-sol ayrımından ziyade Netanyahu'nun liderliğinde şekillenmiş olan iktidar bloku ile farklı ideolojik kökenlerden gelen Netanyahu karşıtı partiler arasındaki mücadele üzerinden yapılanmaktadır.

Netanyahu blokunun diğer bileşenleri Likud'un sağındaki Dini Siyonizm ve Otzma Yehudit (Yahudi Gücü) ile Haredi partiler Şas ve Birleşik Tevrat Yahudiliği'dir (UTJ). Itamar Ben-Gvir liderliğindeki Otzma Yehudit iç güvenlik, Arap vatandaşlara yönelik politikalar, Gazze'deki askeri kontrol ve Batı Şeria'nın ilhakı konularında blokun en sert kanadını temsil etmektedir. Ben-Gvir'in stratejisi hükümetin güvenlik politikasını daha ileriye taşımak ve Likud'dan memnun olmayan radikal sağ seçmeni kendi çevresinde toplamaktır. Bu durum Netanyahu için Ben-Gvir'i hem gerekli bir ortak hem de sağ seçmen üzerindeki rekabet nedeniyle

kontrol edilmesi güç bir aktör haline getirmektedir.

Bezalel Smotrich liderliğindeki Dini Siyonizm ise yerleşimci hareket, dini milliyetçilik ve Batı Şeria'da egemenliğin genişletilmesi talebinin başlıca taşıyıcısıdır. Ancak Smotrich'in seçim barajına yakın seyreden desteği onu iktidar blokunun en kırılgan unsurlarından biri yapmaktadır. Partinin baraj altında kalması Netanyahu blokuna birkaç sandalye değil iktidarı kaybettirecek nitelikte bir oy kaybına yol açabilir. Bu nedenle Netanyahu'nun Smotrich ile Ben-Gvir'i ortak liste altında seçime sokma veya en azından sağ oyların boşa gitmesini önleme çabası⁴ seçim stratejisinin en önemli unsurlarından biridir.

Şas ve UTJ ise ideolojik yakınlığın yanında topluluğun çıkarlarının korunmasına dayalı daha kurumsal ve pazarlıklı bir siyaset izlemektedir. Haredi partilerin Netanyahu'ya desteği süreklilik gösterse de askerlik muafiyetlerinin korunması, dini eğitim kurumlarının finansmanı ve din-devlet ilişkileri bu desteğin başlıca

koşullarıdır. Dolayısıyla Netanyahu bloku ortak bir sağ siyasal kimliğe sahip olmakla beraber blok içerisinde Haredilerin askerliği konusunda milliyetçi sağın tabanı ile Haredi partilerin talepleri arasında ciddi bir gerilim yaşanmaktadır.

MUHALEFETİN YENİ AĞIRLIK MERKEZİ: EISENKOT VE YASHAR PARTİSİ

Eisenkot liderliğindeki Yashar seçimler yaklaşırken Netanyahu karşıtı kampın başlıca ağırlık merkezlerinden biri haline gelmiştir. Eski genelkurmay başkanı olan Eisenkot'un siyasi sermayesi askeri deneyimi, 7 Ekim sonrasında savaş kabinisinde üstlendiği görev ve savaş sırasında yaşadığı kişisel kayıplar üzerinde yüklenmektedir.⁵ Bu açıdan Eisenkot, Netanyahu'nun geleneksel olarak güçlü olduğu güvenlik alanında ona meydan okuyabilen az sayıdaki muhalefet liderlerinden

4 Moran Azulay, "Netanyahu Requested Meeting with Ben-Gvir and Smotrich, Otzma Yehudit: We won't Run Together. The Decision is Final", Ynet, 28 Ağustos 2026, erişim 11 Eylül 2026, <https://www.ynetnews.com/article/ccavpg1r6>.

5 Jan Philip Burgard, "He's a Former General and a Grieving Father. And He Could Defeat Netanyahu", *Politico*, 23 Ağustos 2026.

biri konumundadır. Ağustos sonundaki değerlendirmeler ve anketler Yashar'ın Likud'la en büyük parti olma yarışına girdiğini ve Eisenkot'un da başbakanlık tercihinde Netanyahu'nun önüne geçtiğini göstermektedir.

Yashar'ın temel iddiası, Netanyahu hükümetinin güvenlik söylemine daha sert bir askeri söylemle değil devlet kapasitesi, profesyonellik ve hesap verebilirlik vurgusuyla karşılık vermektir. Parti, İsrail'in Yahudi ve "demokratik" niteliğinin korunması, 7 Ekim'in başarısızlığını araştırarak bağımsız bir devlet komisyonu kurulması ve kamu kurumlarının yeniden güçlendirilmesini savunmaktadır. Bununla beraber Eisenkot'un yükselişi muhalefetin ideolojik olarak sola kaydığı anlamına gelmemektedir. Eisenkot güvenlik ve Filistin meselesinde merkez sağa yakın, ihtiyatlı ve yer yer şahin pozisyonlara sahiptir.⁶ Bu özellik Likud'dan uzaklaşan fakat sol partilere yönelmek istemeyen seçmene ulaşmasını kolaylaştırmaktadır. Öte yandan Arap partilerinin desteğine dayanan bir hükümete ilişkin belirsiz yaklaşımı ise gelecekteki koalisyon seçeneklerini karmaşıktırmaktadır.⁷

BENNETT-LAPİD İTTİFAKI VE NETANYAHU KARŞITI MERKEZ SAĞ

Muhalefetin diğer önemli odağını Naftali Bennett ile Yair Lapid'in oluşturduğu Birlikte (Beyachad) ittifakı meydana getirmektedir. Nisan 2026'da açıklanan ortak liste Bennett'in sağ ve dini-milliyetçi geçmişi ile Lapid'in seküler merkez tabanını aynı çatı altında toplamayı amaçlamaktadır.⁸ Bennett'in liste lideri olması ittifakın Likud'dan kopabilecek sağ seçmene ulaşma arayışını göstermektedir. Lapid'in daha geri konumu kabul etmesi ise Netanyahu karşıtı oyların parçalanmasını önlemek adına kişisel liderlik iddiasını kısmen geri çektiğine işaret etmektedir.

Bennett-Lapid ittifakının avantajı iki liderin 2021'de farklı partilerden oluşan bir hükümeti birlikte kurmuş olmalarıdır. Fakat aynı deneyimin kısa ömürlü olması ittifakın zayıf noktasıdır. Bennett'in Filistin devleti ve Arap partilerin hükümete katılımına karşı tutumu ile Lapid'in seküler-liberal seçmeni arasında da potansiyel bir gerilim bulunmaktadır. Ayrıca Eisenkot'un yükselişi ittifakı yalnızca Netanyahu ile değil Netanyahu karşıtı blokun liderliği için Yashar ile de rekabete sokmuştur. Bu durumda muhalefetin iki güçlü alternatife sahip olması seçmen havuzunu genişletirken oyların ve liderlik iddiasının parçalanması riskini de beraberinde getirmektedir.

6 Gadi Eisenkot ve Gabi Simoni, "Guidelines for Israel's National Security Strategy", *WTNEP Policy Analysis*, sayı 160, (Ekim 2019).

7 Joseph Mansour, "Israel's Election and Eisenkot's Arab Coalition Dilemma", Arab Center Washington DC, 15 Temmuz 2026, erişim 11 Eylül 2026, <https://arabcenterdc.org/resource/israels-election-and-eisenkots-arab-coalition-dilemma>.

8 Alex Lederman, "Bennett and Lapid Unite", Israel Policy Forum, 28 Nisan 2026, erişim 11 Eylül 2026, <https://israelpolicyforum.org/2026/04/28/bennett-and-lapid-unite>.

Lieberman'ın Yisrael Beiteinu partisi de bu alanın önemli aktörlerinden biridir. Lieberman güvenlik konusunda şahin ve din-devlet ilişkilerinde Haredilerin ayrıcalıklarına karşı seküler bir çizgi izlemektedir. Özellikle Haredilerin askere alınması ve yükün eşit paylaşımı konularında belirgin bir konuma sahip olması onu muhtemel Netanyahu karşıtı koalisyonun doğal ortağı yapmaktadır. Gelgelelim Lieberman'ın hem Haredi hem Arap partileriyle iş birliğine yönelik sınırlamaları koalisyon aritmetiğine çözüm üreten değil zaman zaman seçenekleri daraltan bir aktör olmasına yol açabilir.⁹

Benny Gantz ve daha küçük merkez sağ oluşumlar ise 7 Ekim'in hemen ardından sahip oldukları ağırlığı büyük ölçüde kaybetmiştir. Gantz'ın savaş hükümetine katılması başlangıçta devlet sorumluluğu göstergesi olarak değerlendirilmiş ancak sonraki süreçte net bir muhalefet alternatifi üretmesini zorlaştırmıştır. Bu partilerin seçimde bağımsız biçimde barajı aşma veya daha büyük listelerle birleşme kararları Netanyahu karşıtı blokta oy kaybı yaşanıp yaşanmayacağını belirleyecektir.

DEMOKRATLAR VE ARAP PARTİLERİ

Yair Golan liderliğindeki Demokratlar, İşçi Partisi ile Meretz geleneğini birleştirerek merkez sol ve Siyonist sol seçmeni temsil etmektedir. Partinin demokratik kurumların korunması, yargı bağımsızlığı ve savaşın siyasi hedeflerinin yeniden tanımlanması konularında muhalefetin en açık tutum alan bileşeni olduğunu söylemek mümkündür. Bununla beraber İsrail siyasetinin genel olarak sağa kaydığı mevcut ortamda Demokratların temel rolü başbakanlık alternatifi üretmekten çok Netanyahu karşıtı bir koalisyonun liberal demokratik kanadını oluşturmak olacaktır.

İsrail'in Filistinli vatandaşlarını temsil eden partiler ise iki liste halinde seçime girmeye hazırlanmaktadır. Ağustos'ta Hadash, Ta'al ve Balad yeniden ortak liste kurma konusunda anlaşırken liste liderliği Yusuf Cabarin'e verilmiştir.¹⁰ Mansur Abbas liderliğindeki Ra'am ise bu ittifakın dışında kalmıştır. Ra'am'ın ortak liste dışında kalması partiler arasında hasıl olan bir uzlaşmazlığın sonucu değil Abbas'ın izlediği farklı seçim stratejisi nedeniyle bilinçli bir tercih olduğunu not etmek elzemdir.

Ra'am 2021'de Bennett-Lapid hükümetine katılarak Arap toplumunun somut sorunları üzerinden pragmatik bir siyasal entegrasyonu savunmuştur. Hadash-Ta'al-Balad listesi ise İsrail'in Filistin politikalarına daha açık muhalefet eden ve devletin Siyonist karakterine daha eleştirel yaklaşan bir çizgi taşımaktadır. Abbas ise bu seçimde Ra'am'ı protesto ve kimlik temelli çizgisinden uzaklaştırarak

9 Hezki Baruch, "Lieberman Lays out Coalition Red Lines ahead of Israeli Elections", Israel National News, 17 Ağustos 2026, erişim 11 Eylül 2026, <https://www.israelnationalnews.com/news/431834>.

10 Yuval Karni, "Hadash, Balad and Ta'al Agree to Reunite Parties for Elections", Ynet Global, 19 Ağustos 2026, erişim 11 Eylül 2026, <https://www.ynetnews.com/article/um0buc3f0>.

hükümete katılabilen, somut politika çıktıları üreten ve Yahudi-Arap ortaklığına dayanan bir siyasal aktör olarak konumlandırmaya çalışmaktadır. Bu stratejinin en dikkat çekici adımı eski Yesh Atid milletvekili ve Kamu Güvenliği Bakan Yardımcısı Yoav Segalovitz'in 31 Ağustos'ta Ra'am listesine katılmasıdır. Emekli bir üst düzey polis yetkilisi olan Segalovitz, Abbas'ın hemen ardından listenin ikinci sırasına yerleştirilmiş, böylece Ra'am tarihinde seçilebilir bir sıradan aday gösterilen ilk Yahudi siyasetçi olmuştur.¹¹ Segalovitz partiye resmen üye olmamış; anlaşmazlık bulunan konularda oy serbestisini koruyacaktır.

Bu hamlenin arka planında İsrailli Filistinlilerin örgütlü suç ve silahlı şiddet karşısında orantısız biçimde mağdur olduğu ve yetersiz kolluk kapasitesi ile son derece düşük aydınlatma oranlarının derinleştirdiği bir kişisel güvenlik krizi bulunmaktadır.¹² Nitekim 2026'nın ilk yarısında Arap yerleşimlerinde 144 kişi cinayet sonucu hayatını kaybederken vakaların yalnızca yüzde 12'si aydınlatılabilmektedir.¹³ Bu tablo suç örgütlerinin güçlenmesine imkan veren sosyoekonomik eşitsizlikler, yetersiz kolluk kapasitesi ve uzun süreli devlet ihmali gözler önüne sermektedir.¹⁴ Segalovitz, Bennett-Lapid hükümetindeki görevi döneminde Arap yerleşimlerdeki suçla mücadele çalışmaları nedeniyle Arap seçmen nezdinde olumlu bir sicile sahiptir. Basına yansıyan mutabakata göre taraflar Arap toplumunda sivil hizmetin geliştirilmesi konusunda anlaşmış ve Ra'am'ın yeni hükümete katılması durumunda Segalovitz'in yine Arap toplumundaki suç ve şiddetle mücadeleden sorumlu bir görev üstlenmesi öngörülmektedir. Böylelikle Abbas'ın kimlikli temsil yerine devlet kaynakları ve yürütme kapasitesine erişim sağlayan bir etki siyaseti önermekte olduğu çıkarımını yapmak yanlış olmayacaktır.¹⁵

Son tahlilde Arap seçmenin katılım oranı, her iki listenin barajı aşması ve muhalefetin bu partilerle kuracağı ilişkinin niteliği seçimden sonra hükümet kurulup kurulmayacağını doğrudan etkileyebilir. Netanyahu karşıtı partilerin önemli bir bölümü Arap partilerine dayanan bir hükümet kurmayacaklarını açıklamıştır. Bu dışlama muhalefetin Siyonist çoğunlukla hükümet söylemi-

”

Seçimin temel paradoksu şudur: Netanyahu blokunun ideolojik bütünlüğü koalisyon kurulmasını kolaylaştırırken seçmen tabanını sınırlamakta; muhalefetin toplumsal genişliği ise Netanyahu'yu yenme imkanını artırırken ortak hükümet kurulmasını zorlaştırmaktadır.

11 Eetta Prince-Gibson, "Segalovitz Decision to Join Arab Party is a Paradigm Change for Israel", *The Jewish Independent*, 3 Eylül 2026, erişim 11 Eylül 2026, <https://thejewishindependent.com.au/segalovitz-raam-paradigms-shift>.

12 Mohammed Abu-Nimer, "Violence and Organized Crime among Palestinians in Israel: Searching for a Savior", *Religions* 16, sayı 7 (2025).

13 Charlie Summers, "Police Have Solved Just 12% of Homicides in Arab Communities This Year, Watchdog Finds", *The Times of Israel*, 1 Temmuz 2026.

14 Saher Ghazawi, "Crime in Palestinian Society inside Israel: Securitization Discourse and Redefining Responsibility", Arab Center Washington DC, 12 Mart 2026, erişim 11 Eylül 2026, <https://arabcenterdc.org/resource/crime-in-palestinian-society-inside-israel-securitization-discourse-and-redefining-responsibility>.

15 Ehab Jabareen, "Mansour Abbas is Betting on a Zionist to Make Palestinian Votes Count", *Al Jazeera Opinion*, 5 Eylül 2026, erişim 11 Eylül 2026, <https://www.aljazeera.com/opinions/2026/9/5/mansour-abbas-is-betting-on-a-zionist-to-make-arab-votes-count>.

ni güçlendirse de 61 sandalye eşiğine ulaşmasını zorlaştırmaktadır. Öte yandan Eisenkot'un Ra'am'ın dışarıdan desteğiyle kurulabilecek bir azınlık hükümetine kapıyı bütünüyle kapatmaması onu Bennett ve Lapid'den ayıran stratejik bir esneklik olarak öne çıkmaktadır.¹⁶ Bu nedenle Arap partileri seçim kampanyasında merkezde görünmeseler de seçim sonrasındaki hükümet formülünün kilit aktörü olabilirler.

2026 seçimlerinin aktör haritası iki bloklu fakat çok merkezli bir yapı olduğunu göstermektedir. Netanyahu iktidar bloğunun tartışmasız lideri olmakla birlikte küçük sağ partilerin baraj performansına ve Haredi ortakların desteğine bağımlıdır. Muhalefet ise sayısal olarak daha geniş bir seçmen havuzuna ulaşmakla beraber Eisenkot ve Bennett arasında liderlik rekabeti yaşanmakta ve Arap partileriyle iş birliği konusunda ortak bir strateji geliştirememektedir. Bu sebeple bu seçimin temel paradoksu şudur: Netanyahu blokunun ideolojik bütünlüğü koalisyon kurulmasını kolaylaştırırken seçmen tabanını sınırlamakta; muhalefetin toplumsal genişliği ise Netanyahu'yu yenme imkanını artırırken ortak hükümet kurulmasını zorlaştırmaktadır.

TABLO 1. 2026 İSRAİL SEÇİMLERİNDE BLOKLAR, İŞLEVLER VE KIRILGANLIKLAR

Siyasal Alan	Başlıca Aktörler	Temel İşlev	Başlıca Kırılglanlık
İktidarın merkezi	Netanyahu ve Likud	Sağ blokun liderliği ve koalisyon koordinasyonu	7 Ekim'in sorumluluğu ve 61 sandalyeye ulaşma sorunu
Radikal dini sağ	Ben-Gvir ve Smotrich	Sağ tabanı mobilize etmek, ilhakçı gündemi iletirmek	Oy bölünmesi ve seçim barajı altında kalma ihtimali
Haredi partiler	Şas ve UTJ	Koalisyon çoğunluğunu tamamlamak	Askerlik muafiyeti krizi
Ana muhalefet	Eisenkot ve Yashar	Güvenlikçi fakat kurumsalci alternatif sunmak	Koalisyon ortaklarının belirsizliği
Merkez sağ ittifak	Bennett ve Lapid	Likud'dan kopan sağ ile merkezi birleştirmek	İç ideolojik farklılıklar
Seküler sağ	Lieberman	Haredi karşıtı güvenlikçi seçmeni temsil etmek	Koalisyon seçeneklerini daraltması
Siyonist sol	Yair Golan ve Demokratlar	Muhalefetin liberal demokratik kanadını oluşturmak	Sınırlı seçmen tabanı
Arap siyaseti	Ra'am, Hadash-Ta'al-Balad	Parlamento ve koalisyon aritmetiğinde kilit rol oynamak	Düşük katılım ve siyasi dışlanma

Kaynak: Yazar tarafından hazırlanmıştır.

¹⁶ Shirir Avitan Cohen, "Eisenkot Kaydı: "52-58 Sandalye ile Bile Ezici Bir Siyonist Çoğunluk Elde Edeceğiz", *Israel Hayom*, 1 Eylül 2026, erişim 11 Eylül 2026, <https://www.israelhayom.co.il/news/politics/article/21326947>.

2026 SEÇİMLERİNİN TEMEL TARTIŞMA EKSENLERİ

2026 seçimleri parti ve liderler arasındaki rekabetin ötesinde 7 Ekim sonrasında İsrail devletinin nasıl yönetileceğine ilişkin birbiriyle bağlantılı tartışmalar etrafında şekillenmektedir. Ulusal güvenlik, siyasal sorumluluk, devlet kurumlarının özerkliği, askerlik yükümlülüğünün dağılımı ve Filistin meselesi ayrı politika alanları gibi görünse de ortak bir soruya bağlanmaktadır: İsrail, 7 Ekim'in ortaya çıkardığı güvenlik ve yönetim krizine mevcut iktidar anlayışını güçlendirerek mi yoksa devlet kapasitesi ve kurumsal sınırlamaları yeniden inşa ederek mi yanıt verecektir?

NETANYAHU REFERANDUMU MU İSRAİL'İN GELECEĞİ Mİ?

Seçimin en görünür eksenı Netanyahu'nun iktidarda kalıp kalmayacağıdır. Netanyahu'nun yaklaşık yirmi yıldır İsrail siyasetinin başlıca belirleyicisi olması parti rekabetini liderlik hakkındaki bir güven oylamasına dönüştürmektedir. İsrail Demokrasi Enstitüsü'nün bir araştırmasında seçmenin yüzde 61'i Netanyahu'nun seçimlerde yeniden aday olmaması gerektiğini belirtmiştir.¹⁷ Bununla beraber Netanyahu karşıtlığının genişliğinden yola çıkarak Netanyahu sonrasında izlenecek politikalar üzerinde benzer ölçüde bir uzlaşma bulunduğu anlamı çıkarmak da doğru olmayacaktır.

İktidar bloku açısından Netanyahu savaş ve bölgesel tehditler döneminde siyasi deneyimi ve uluslararası bağlantıları sayesinde vazgeçilmez bir lider olarak sunulmaktadır. Nitekim Netanyahu da seçim kampanyasını kendisi ile güvenlik konusunda deneyimsiz, içsel olarak parçalı ve Arap partilerin desteğine ihtiyaç duyan bir muhalefet arasındaki tercih şeklinde çerçevelemektedir. Muhalefet açısından ise Netanyahu 7 Ekim başarısızlığından demokratik gerilemeye, toplumsal kutuplaşmadan İsrail'in uluslararası meşruiyet kaybına kadar uzanan sorunların ortak simgesidir.

Öte yandan seçimlerin Netanyahu hakkında bir referanduma dönüşmesi daha yapısal dönüşümlerin gözden kaçırılması riskini taşımaktadır. Netanyahu karşıtı partilerin önemli bölümü güvenlik, Filistin devleti ve bölgesel askeri güç kullanımı konularında merkez sağ veya sağ pozisyonlara sahiptir. Bu nedenle Netanyahu'nun yenilgisi İsrail siyasetindeki sağa kayışın ve 7 Ekim sonrasında güçlenen güvenlikçi mutabakatın sona ermesi anlamına gelmeyecektir. Asıl tercih sağ ile sol arasında olmaktan çok Netanyahu'nun kişiselleşmiş ve çoğun-

¹⁷ "Poll: 61% of Israelis don't Want Netanyahu to Run for Reelection, Support Term Limits for Future PMs", *The Times of Israel*, 9 Haziran 2026.

lukçu yönetim anlayışı¹⁸ ile daha kurumsalcı bir merkez sağ alternatifi arasında şekillenmektedir.

GÜVENLİK, 7 EKİM'İN SORUMLULUĞU VE SAVAŞIN GELECEĞİ

Ulusal güvenlik seçimlerin en belirleyici politika alanıdır ancak buradaki rekabet güvenliğin öneminden ziyade güvenlik başarısızlığının nedenleri ve sorumluları üzerinde yoğunlaşmaktadır. 7 Ekim'i iktidar seçmeni ağırlıklı olarak istihbarat, ordu ve güvenlik bürokrasisinin operasyonel başarısızlığı şeklinde yorumlarken muhalefet ise Netanyahu döneminde benimsenen Hamas'ı çevreleme ve çatışmayı yönetme stratejisinin kümülatif siyasi iflası olarak değerlendirmektedir.¹⁹ Bu konudaki seçim araştırmalarına bakıldığında da hükümet yanlılarının sorumluluğu güvenlik kurumlarına ve önceki Bennett-Lapid hükümetine yönelttiğini; muhalif seçmenin ise Netanyahu'nun sorumluluk üstlenmemesini siyasi ve ahlaki

kaçış olarak değerlendirdiğini ortaya koymaktadır.²⁰

Bu ayrışmanın merkezinde bağımsız devlet soruşturma komisyonu kurulması meselesi bulunmaktadır. Netanyahu hükümeti seçimlerden önce 7 Ekim hakkında devlet komisyonu kurulmayacağını açıklarken²¹ Eisenkot ile Bennett-Lapid ittifakı iktidara gelmeleri halinde bağımsız bir komisyon kurmayı taahhüt etmektedir.²² Nitekim İsrail kamuoyunun yüzde 90'ı bir soruşturma yapılmasını ve yüzde 67'si de üyeleri Yüksek Mahkeme başkanı tarafından belirlenecek bağımsız bir devlet komisyonu modelini desteklemektedir. Hükümet tarafından oluşturulacak bir komisyona yönelik destek ise yüzde 13'te kalmıştır.²³

Soruşturma tartışması sadece geçmişteki hataların tespit edilmesiyle ilgili değildir. Komisyonun kim tarafından kurulacağı ve siyasi sorumluluğun incelenip incelenmeyeceği meselesi devletin kendi yöneticilerini denetleme kapasitesinin bir sınavına dönüşmüştür. Bu noktada Netanyahu'nun karşısında Eisenkot'un yükselişi anlam kazanmaktadır. Zira Eisenkot, Netanyahu'ya bu açıdan da –yani kişisel sorumluluk ve devlet kapasitesi söylemiyle de– meydan okumaktadır.

18 Ofer Kenig ve Gideon Rahat, "The Personalization of the Likud in the Era of Netanyahu", *Social Science Quarterly*, sayı 105 (2024): 444-460.

19 Meron Rapoport, "The End of the Netanyahu Doctrine", +972 Magazine, 9 Ekim 2023, erişim 11 Eylül 2026, <https://www.972mag.com/netanyahu-middle-east-peace-palestinians>.

20 Israel Democracy Institute, "Israeli Voice Index", Viterbi Family Center for Public Opinion and Policy Research, erişim 11 Eylül 2026, <https://en.idi.org.il/centers/1159/32799>.

21 "İsrail Meclisi'nden 7 Ekim'le İlgili Araştırma Komisyonu Teklifine Ret", *Gazete Oksijen*, 14 Temmuz 2024, erişim 4 Eylül 2026, erişim 11 Eylül 2026, <https://gazeteoksijen.com/dunya/israil-meclisinden-7-ekimle-ilgili-arastirma-komisyonu-teklifine-ret-217104>.

22 Keshet Neev ve James Genn, "Former PMs Bennett, Lapid Hold Press Conference, Launch Unified Party for Knesset Elections", *The Jerusalem Post*, 26 Nisan 2026.

23 Jeremy Sharon, "Government Says No Oct. 7 Inquiry before Election, Urges High Court Not to Intervene", *Times of Israel*, 22 Temmuz 2026.

Asıl tercih sağ ile sol arasında olmaktan çok Netanyahu'nun kişiselleşmiş ve çoğunlukçu yönetim anlayışı ile daha kurumsalcı bir merkez sağ alternatifi arasında şekillenmektedir.

İsrail'in Gazze saldırıları, rehinelere geri getirilme süreci ve İran ile savaş da bu sorumluluk tartışmasının uzantılarıdır. İktidar, İsrail'in bölgede sürdürdüğü çok cepheli savaş ve çatışmaları caydırıcılığın yeniden tesis edilmesi olarak sunarken muhalefet ise bunun 7 Ekim'i mümkün kılan stratejik başarısızlığı ortadan kaldırmadığını savunmaktadır. Anketlerde İsrail ordusunun İran savaşını yönetmesine yüksek not veren İsraillilerin oranı yüzde 92 iken hükümete yüksek not verenlerin oranının yüzde 38'de kalması seçmenin askeri başarı ile siyasi liderliği birbirinden ayırdığını göstermektedir.²⁴ Bu bağlamda Netanyahu'nun bölgesel askeri başarıları seçim avantajına dönüştürme kapasitesinin sınırsız olmadığına altını çizmek önem kazanmaktadır.

DEVLET OTORİTESİ VE REJİM TARTIŞMASI: MİSHİLUT İLE MAMLAKHTİYUT ARASINDA

Seçimlerin daha derindeki eksenini devlet otoritesinin nasıl anlaşılması gerektiğine ilişkindir. Netanyahu hükümetinin siyasal yaklaşımı İbranice basındaki siyasal tartışmalarda geçen *mishilut* (yönetebilirlik) üzerinden okunabilir. Bu anlayışa göre seçim zaferi hükümete yalnızca politika belirleme değil yargı, başsavcılık, bürokrasi, kamu yayıncılığı ve güvenlik kurumları üzerindeki seçilmiş otoriteyi güçlendirme hakkı vermektedir. Koalisyon çevrelerinde yerleşen “derin devlet” söylemi, sağın defalarca seçim kazanmasına rağmen gerçek iktidarın yargı, medya, akademi ve bürokratik elitlerin elinde kaldığı iddiasına dayanmaktadır.²⁵

Bu çerçevede *mishilut* anlayışı teknik anlamda etkili yönetim talebinin ötesine geçerek seçim zaferinin yürütmeye kendi üzerindeki kurumsal sınırlamaları aşma yetkisi verdiği yönünde bir iddiaya dönüşmektedir. 2023'te başlayan yargı düzenlemesi, başsavcının yetkilerine yönelik girişimler, yargıç atamalarının siyasallaştırılması ve hükümet üyelerinin mahkeme kararlarının bağlayıcılığını sorgulaması bu anlayışın çeşitli tezahürleridir. Temmuz 2026'da hükümetin medya düzenleyici kurum hakkındaki bir Yüksek Mahkeme kararına uymayacağını açıklaması yargı ile yürütme arasındaki yapısal çatışmanın savaş döneminde de ortadan kalkmadığını gösteren *mishilut* anlayışına dair çarpıcı bir örnektir.²⁶

Muhalefetin buna karşı geliştirdiği yaklaşım ise *mamlakhtiyut* yani devletçilik veya devlet sorumluluğu *ethos*u üzerinden kavramsallaştırılabilir. *Mamlakhtiyut*, devlet kurumlarının parti ve sektör çıkarlarının üzerinde tutulmasını, kamu görevlilerinin profesyonel özerkliğini ve siyasi liderliğin kurumsal sınırlara

24 “Poll: 92% of Israelis Believe Iran Emerged as Winner after War and Deal with US”, *Times of Israel*, 21 Haziran 2026.

25 Netanyahu'nun Başbakanlık Ofisinde görevlendirdiği isimlerden biri olan Ido Norden, *The Invisible Rulers: The Story of Israel's "Deep State"* (Görünmez Hükümdarlar: İsrail'in “Derin Devlet” Hikayesi) adında bir kitap yazarak bu teoriyi kurum-sallaştırmıştır. Bu konuda medyadaki tartışmalar için ayrıca bkz. Jonathan Lis ve Noa Shipgel, “Netanyahu: “Deep State in Israel and U.S. ‘Weaponizing Justice System’ Against ‘Strong Right-wing Leaders’”, *Haaretz*, 19 Mart 2025; Jonathan Tobin, “Netanyahu is Right about Israel's ‘Deep State’”, *JNS Column*, 21 Mart 2025, erişim 11 Eylül 2026, <https://www.jns.org/column/jonathan-s-tobin/netanyahu-is-right-about-israels-deep-state>.

26 “Explainer: Netanyahu Government Challenge to Supreme Court Reignites Judicial Dispute”, *Reuters*, 6 Temmuz 2026.

bağlılığını ifade eden bir anlam üstlenmiştir. Eisenkor'un askeri geçmişi, 7 Ekim konusunda sorumluluk ve devlet komisyonu vurgusu bu *ethosun* siyasal taşıyıcısı konumunda olduğunun göstergeleridir.

Son tahlilde taraflar arasındaki çatışma güçlü devlet ile zayıf devlet arasında değildir. Her iki taraf da güçlü bir devlet talep etmekte fakat devlet gücünün kaynağı konusunda ayrışmaktadır. Netanyahu bloku gücü seçilmiş hükümetin kurumlar üzerindeki hakimiyetiyle, muhalefet ise kurumların partizan müdahalelerden korunması ve hesap verebilirlikle ilişkilendirmektedir. Nitekim seçim güvenliğine ilişkin kaygıların yaygınlaşmasının da bu çatışmanın ulaştığı düzeyi gösterdiğini öne sürmek yanlış olmayacaktır. Yapılan son araştırmalarda İsraili Yahudilerin yüzde 72'si ve İsraili Filistinlilerin yüzde 58,5'i seçimlerin güvenliğine yönelik bir tehlike bulunduğunu düşünmektedir.²⁷

HAREDİLERİN ASKERLİĞİ VE YÜKÜN PAYLAŞILMASI

Haredi erkeklerin askerlikten muafiyeti 7 Ekim sonrasında dar bir din-devlet tartışması olmaktan çıkarak vatandaşlık, güvenlik ihtiyacı ve toplumsal sözleşme sorununa dönüşmüştür. Uzayan savaşlar, yedek askerlerin tekrar tekrar göreve çağrılması ve ordunun artan personel ihtiyacı askerlik yükünün toplumun yalnızca belirli kesimleri tarafından taşındığı yönündeki tepkiyi güçlendirmiştir.²⁸ Yüksek Mahkemenin Haziran 2024'te genel Haredi muafiyetinin yasal dayanağının kalmadığına hükmetmesi hükümeti yeni bir yasal düzenleme arayışına yöneltmişse de kalıcı bir askerlik yasası üzerinde uzlaşamamıştır. Bunun yerine Temmuz 2026'da askere çağrıldığı halde başvurmayan Haredi Yeşiva öğrencilerine yönelik tutuklama, soruşturma ve diğer yaptırımları seçim sonrasına kadar durduran geçici bir düzenleme kabul edilmiştir. Yüksek Mahkeme ise yaptırımları durduran yasayı önce askıya almış ancak 4 Eylül'de hem yasama usulü hem de eşitlik ilkesine aykırı olduğu gerekçesiyle iptal etmiştir.²⁹ Son tahlilde Haredilerin mevcut askerlik yasası uyarınca silahaltına alınması ve askerlikten kaçınmaya ilişkin yaptırımların eşit biçimde uygulanması yükümlülüğü yürürlükte kalmıştır.

Netanyahu bu meselede birbirine zıt iki baskıyla karşı karşıyadır. Şas ve UTJ, Yeşiva öğrencilerinin geniş kapsamlı muafiyetini koruyacak bir yasa talep ederken Likud, Dini Siyonizm ve seçmenin önemli bir bölümü Haredilerin askeri veya ulusal hizmete katılmasını talep etmektedir. Haredi partilerin muafiyet yasası çıkarılmadığı gerekçesiyle koalisyon desteğini çekme tehdidi 2026 bütçe

27 Tamar Hermann, Lior Yohanani ve Yaron Kaplan, "Overwhelming Majority of Israelis Think There is Danger to the Integrity of Israel's Elections", Israel Democracy Institute, 6 Ağustos 2026, erişim 11 Eylül 2026, <https://en.idi.org.il/articles/65483>.

28 Tuğçe Ersoy Ceylan, "Bölünmüş Bir Toplum ve Orduda Kriz: İsrail için Kim Kan Döküyor, Kim Dua Ediyor?", Anadolu Ajansı Analiz, 7 Ağustos 2025.

29 Jeremy Sharon, "High Court Annuls Haredi Draft-Dodger Arrest Ban as Unconstitutional Violation of Equality", *Times of Israel*, 4 Eylül 2026.

görüşmelerini ve Knessetin feshedilme sürecini doğrudan etkilediği³⁰ anımsandığında Netanyahu'nun nasıl zor bir durumda kaldığını anlamak kolaylaşacaktır. Bu hususta Netanyahu'nun şimdiye kadarki stratejisinin Haredileri koalisyonda tutacak kadar taviz vermek fakat aynı zamanda Likud'un askerlik yapan tabanını kaçırarak derecede açık bir genel muafiyet savunucusu görünmemek olduğunu söylemek mümkündür.

Muhalefet partileri ise Haredi toplumuna tanınan geniş kapsamlı askerlik muafiyetinin mevcut biçimiyle sürdürülemeyeceği konusunda önemli ölçüde uzlaşmaktadır. Ancak bu uzlaşma ortak ve ayrıntılı bir uygulama modeline dönüşmüş değildir. Eisenkot bütün vatandaşları kapsayan askeri, ulusal veya sivil hizmet modelini savunmaktadır. Eisenkot'un açıkladığı modelde yalnızca Tevrat çalışmaları, bilim, sanat veya spor gibi alanlarda istisnai başarı gösteren yaklaşık yüzde 3'lük kesim için bir muafiyet öngörülmektedir. Dolayısıyla Eisenkot genel Haredi muafiyetini reddetmekle beraber farklı hizmet kanalları ve sınırlı istisnalara izin veren daha kademeli ve uygulama odaklı bir model sunmaktadır.³¹

Bennett-Lapid listesi ise “herkes için hizmet” ilkesini daha kategorik bir siyasi söylemle savunmaktadır. Askere gitmeyen veya alternatif hizmet yükümlülüğünü yerine getirmeyen kişi ve kurumlara devlet bütçesinden kaynak aktarılmasını vadetmektedir. Bunu yaparak Haredi eğitim kurumlarını ve aileleri davranış değişikliğine zorlamayı hedeflemektedir. Bennett tam da söz konusu askerlik meselesi üzerinden Eisenkot'a eleştirilerini yöneltmektedir.³² Lieberman ise daha sert bir seküler çizgide durmakta; askere gitmeyenlere ve onları destekleyen kurumlara yönelik ekonomik yaptırımları vazgeçilmez bir koalisyon ilkesi olarak sunmaktadır. Demokratların lideri Golan da benzer şekilde askerlik muafiyeti düzenlemelerini destekleyen Haredi partilerin bir sonraki hükümete alınmaması gerektiğini savunmaktadır.

Netanyahu ise seçim kampanyasında iktidarında izlediği “yönetilen belirsizlik” stratejisini sürdürmektedir. Temmuz 2026'da kabul edilen ve askerlikten kaçan Haredilere yönelik işlemleri geçici olarak durduran düzenleme de bu dengeleme siyasetinin en somut örneğidir.

Dolayısıyla seçimlerdeki temel ayrım “Askerlik yükümlülüğü mü, muafiyet mi?” sorusundan ibaret değildir. Asıl tartışma kaç kişinin hangi takvimle hizmete

Netanyahu'nun olası yenilgisi İsrail'in Filistin politikasında otomatik bir paradigma değişikliği oluşturmayacak fakat mevcut fiili ilhak sürecinin hızı, uluslararası meşruiyet maliyeti ve bölgesel diplomasiyle ilişkisi bakımından önemli sonuçlar doğurabilecektir.

30 Steven Scheer, “Israel Parliament Gives Initial Approval for 2026 Budget, Averting Snap Election for Now”, Reuters, 29 Ocak 2026.

31 Keshet Neev, “Eisenkot Says Israel Must Come up with ‘Realistic Plan’ to Draft Haredim to IDF”, *The Jerusalem Post*, 28 Mayıs 2026.

32 Sam Sokol, “Launching Joint Slate, Bennett and Lapid Promise ‘the Era of Division is over’”, *The Times of Israel*, 27 Nisan 2026.

alınacağı, sivil hizmetin askerlik yükümlülüğüne ne ölçüde alternatif sayılacağı, hangi yaptırımların uygulanacağı ve bütün bunların hangi koalisyon formülü içerisinde gerçekleştirileceğidir. Netanyahu'nun Haredi partilere bağımlı bir hükümet kurması halinde düşük kotalar, uzun geçiş süreleri ve sınırlı yaptırımlar öne çıkabilir. Haredi partileri dışarıda bırakan bir muhalefet hükümeti ise daha kapsayıcı ve yaptırım gücü daha yüksek bir düzenlemeye yönelebilir.

FİLİSTİN MESELESİ VE BÖLGESEL YÖNELİM

Filistin meselesi seçim kampanyasının açık biçimde merkezinde yer almasa da güvenlik, koalisyonlar ve İsrail'in uluslararası konumuna ilişkin bütün tartışmaların temelinde bulunmaktadır. Netanyahu bloku iki devletli çözümü reddetmekte, Batı Şeria'daki yerleşimlerin genişletilmesini ve İsrail'in Ürdün Nehri'nin batısındaki güvenlik kontrolünü sürdürmesini savunmaktadır. Smotrich ve Ben-Gvir açısından ise bu yaklaşım güvenlik kontrolünün ötesinde Batı Şeria'nın tamamının İsrail tarafından ilhakının resmileştirilmesini içermektedir. Yerleşimci şiddetindeki artış ve E1 bölgesindeki inşaat projeleri ise İsrail'in ABD ve Avrupa ülkeleriyle ilişkilerinde giderek daha fazla diplomatik maliyet üretmektedir.³³

Bununla birlikte muhalefetin iktidara gelmesi iki devletli çözümün yeniden merkezi devlet politikası haline geleceği anlamına gelmeyecektir. Zira Bennett, Filistin devletine açık biçimde karşıdır. Eisenkot da 7 Ekim sonrasında egemen bir Filistin devleti kurulmasını gerçekçi ve güvenli bir seçenek olarak görmemektedir; daha çok İsrail'in güvenlik kontrolünü sürdürdüğü bir siyasi ve coğrafi ayrışma yaklaşımını savunmaktadır. Demokratlar ile Arap partilerinin ise diplomatik çözüm konusunda daha açık tutuma sahip olsalar da muhtemel bir merkez sağ koalisyonun genel yönelimini belirleyecek güçte olmayacakları aşikardır.

Dolayısıyla iktidar değişikliği halinde ortaya çıkabilecek fark Filistin devletinin hemen kurulması konusunda değil yerleşimlerin genişletilme hızı, yerleşimci şiddetine karşı devletin tutumu, Filistin yönetiminin çöküşünün önlenmesi ve uluslararası ortaklarla koordinasyon alanlarında görülebilir. Başka bir ifadeyle Netanyahu sonrası bir hükümet, çatışmanın çözümünden ziyade daha kontrollü ve uluslararası maliyeti düşük bir çatışma yönetimi arayışına yönelebilir.

Bu ayrım İsrail'in bölgesel yönelimi açısından da önemlidir. İran'a karşı askeri üstünlüğün korunması, Lübnan ve Suriye'de güvenlik alanları oluşturulması ve ABD ile stratejik ilişkilerin devamı, iktidar ile ana muhalefet arasında büyük ölçüde ortaklaşan hedeflerdir. Ayrışma ise bu hedeflerin tek taraflı askeri güç yoluyla mı yoksa ABD, Körfez ülkeleri ve bölgesel normalleşme süreçleriyle daha yakından koordine edilerek mi izleneceğinde ortaya çıkmaktadır. Ayrıca Suudi Arabistan'ın İsrail'le normalleşmeyi Filistin devleti yönünde somut ilerlemeye

³³ Peshia Magid ve Rami Ayyub, "US Wants Netanyahu to Condemn Settler Siege in Palestinian Village, Officials Say", Reuters, 14 Ağustos 2026.

bağlaması, Filistin meselesinin bölgesel entegrasyondan ayrıştırılmasının sınırlarını göstermektedir.³⁴

Bu çerçevede 2026 seçimleri Filistin meselesinde barış ile savaş arasında açık bir tercih sunmamaktadır. Daha çok ilhakçı ve ideolojik bir güvenlik siyaseti ile kurumsal, koordineli fakat yine güvenlik merkezli bir çatışma yönetimi arasında tercih sunmaktadır. Bu nedenle Netanyahu'nun olası yenilgisi İsrail'in Filistin politikasında otomatik bir paradigma değişikliği oluşturmayacak fakat mevcut fiili ilhak sürecinin hızı, uluslararası meşruiyet maliyeti ve bölgesel diplomasiyle ilişkisi bakımından önemli sonuçlar doğurabilecektir.

Son tahlilde seçimlerin beş temel ekseninin birbirinden bağımsız olmadığını öne sürmek mümkündür. 7 Ekim'in sorumluluğunun nasıl tanımlanacağı, devlet kurumlarının kime karşı sorumlu olacağı, vatandaşlık yükümlülüklerinin nasıl dağıtılacağı ve güvenlik politikasının hangi siyasi hedefe bağlanacağı aynı yönetim krizinin farklı boyutlarıdır. Seçimler bu nedenle yalnızca Netanyahu'nun siyasi geleceğini değil İsrail'de güçlü yönetimin sınırsız yürütme gücüyle mi yoksa kurumsal kapasite ve devlet sorumluluğuyla mı özdeşleştirileceğini de belirleyecektir.

”

2026 seçimlerinin
aritmetiğini
belirleyecek başlıca
değişkenler seçim
barajı, blok içi oy
kayıpları, Arap
seçmenin katılımı,
yeni listelerin
performansı ve
Netanyahu karşıtı sağ
seçmenin yönelimi
olacaktır.

SEÇİM ARİTMETİĞİNİ BELİRLEYECEK DEĞİŞKENLER

İsrail'de seçimlerin sonucu yalnızca partilerin oy oranlarıyla değil bu oyların bloklar arasında nasıl dağıldığı ve kaçının sandalyeye dönüşebildiğiyle belirlenmektedir. Bu nedenle anketlerde birinci görünen partinin hükümeti kurması garanti olmadığı gibi sınırlı oy oranına sahip partilerin seçim barajının altında kalması da bloklar arasındaki dengeyi bütünüyle değiştirebilir. 2026 seçimlerinin aritmetiğini belirleyecek başlıca değişkenler seçim barajı, blok içi oy kayıpları, Arap seçmenin katılımı, yeni listelerin performansı ve Netanyahu karşıtı sağ seçmenin yönelimi olacaktır.

SEÇİM BARAJI VE KAYIP OY RİSKİ

Yüzde 3,25 düzeyindeki seçim barajı İsrail siyasetindeki parçalı parti yapısının en önemli sınırlılıklarından biridir. Baraja yaklaşan bir partinin birkaç on bin oy farkla Knesset dışında kalması yalnızca o partinin temsilini değil ait olduğu blokun toplam sandalye sayısını da etkileyebilmektedir. Bu nedenle anketlerde yüzde 3-4 aralığında görünen partilerin performansı büyük partiler arasındaki birkaç sandalyelik değişimden daha belirleyici olabilmektedir. Özellikle sağ ve

34 Yoel Guzansky, "Saudi Arabia's New Approach to Israel and the Normalization Process", *INSS Insight*, sayı 2103, (2026).

aşırı sağdaki küçük listeler ile Arap partilerinin baraj karşısındaki durumu seçim sonucunun başlıca belirsizlik alanlarından biridir.

BLOK SİYASETİ VE 61 SANDALYE EŞİĞİ

Seçimin temel ölçütü herhangi bir partinin tek başına başarısından ziyade Netanyahu yanlısı ve Netanyahu karşıtı bloklardan hangisinin 61 sandalyeye ulaşabileceğidir. Bu durum seçim rekabetini parti düzeyinden koalisyon düzeyine taşımaktadır. Netanyahu liderliğindeki Likud birinci parti olarak çıksa dahi doğal ortaklarıyla birlikte 61 sandalyeye erişemezse hükümeti kuramayabilir. Buna karşılık Netanyahu karşıtı partilerin toplam sandalye sayısı 61'i aşıya bile ideolojik olarak son derece farklı aktörleri aynı koalisyonda birleştirmek kolay olmayacaktır. Dolayısıyla sayısal çoğunluk ile işlevsel hükümet çoğunluğunu birbirinden ayırmak elzemdir.

SAĞ PARTİLERDE OY BÖLÜNMESİ

Netanyahu blokunun en önemli riski sağ seçmenin küçük partiler arasında bölünmesi ve bunlardan bir veya birkaçının baraj altında kalmasıdır. Geçmiş seçimlerde de görüldüğü üzere Netanyahu, blok içindeki oyların mümkün olduğunca sandalyeye dönüşmesini sağlamak amacıyla küçük sağ partileri birleştirmeye veya adaylıktan çekilmeye teşvik etmektedir. Bu açıdan Likud'un seçim stratejisi kendi oy oranını yükseltmenin yanında sağ blok içerisindeki oy dağılımını düzenlemeye de dayanmaktadır. Nitekim Netanyahu'nun güncel anketlerde baraj altında kalma ihtimali olan Dini Siyonizm partisinin Ben-Gvir'in partisi Otzma Yehudit ile birleşmesi yönündeki çağrısı bunun en somut örneğidir.³⁵ Yine Netanyahu'nun Ofer Winter'ın yeni bir parti kurarak milliyetçi dindar sağ blokun seçim kaybetmesine neden olacağına dair söylemini de aynı minvalde değerlendirmek gerekir.³⁶ Dolayısıyla Netanyahu'nun seçim öncesinde küçük partilere gelecekteki hükümette görev veya siyasi iş birliği önermesi şaşırtıcı olmayacaktır.

ARAP SEÇMENİN KATILIMI

Arap seçmenin sandığa katılım oranı bloklar arasındaki dengeyi etkileyebilecek başlıca değişkenlerden biridir. Katılımın düşük kalması Arap partilerinin toplam temsilini azaltarak Netanyahu blokuna dolaylı bir avantaj sağlayabilir. Buna karşılık katılımın yükselmesi ve Arap listelerinin barajı aşması Netanyahu karşıtı kampın doğrudan veya dışarıdan destekle 61 sandalye arayışını kolaylaştırabilir. Ancak İsrail'in Gazze'de sürdürdüğü etnik temizliğin meydana getirdiği siyasal ya-

35 "Ben Gvir Refuses Netanyahu's Demand to Merge with Smotrich; Likud: He's Crowning Eisenkot", *The Times of Israel*, 28 Ağustos 2026.

36 Ravit Hecht, "Can This New Far-right Party Threaten Netanyahu's Path to Victory?", *Haaretz Analysis*, 27 Ağustos 2026.

bancılaşıma ve Yahudi muhalefet partilerinin Arap seçmenle kurduğu sınırlı ilişki yüksek katılımın önündeki engellerdir.

Ra'am'ın Yahudi aday Segalovitz'i listesine dahil ederek yalnızca Arap topluma seslenen sektörel bir parti görüntüsünden uzaklaşmaya çalışması bu bakımdan önemlidir.³⁷ Stratejinin başarıya ulaşması ise Ra'am'ın geleneksel seçmenini korurken merkez ve merkez soldan sınırlı da olsa yeni oy çekebilmesine bağlıdır. Buna karşılık Arap oylarının birden fazla liste arasında bölünmesi baraj riskini yeniden gündeme getirebilir.

YENİ LİSTELERİN PERFORMANSI VE NETANYAHU KARŞITI SAĞ SEÇMEN

Eisenkot'un listesi ile Bennett-Lapid ortaklığının başarısı Netanyahu karşıtı kampın sandalye sayısından önce iç dengesini belirleyecektir. Bu aktörlerin hedef kitlesi yalnızca merkez seçmen değildir. Güvenlikçi, devletçi ve sağ eğilimli olmakla birlikte Netanyahu liderliğinden uzaklaşmış seçmen de seçim sonucunda kritik rol oynayacaktır. Bu seçmenin Bennett-Lapid listesi, Eisenkot veya yeniden Likud'a yönelmesi hem en büyük partinin kim olacağını hem de alternatif hükümet formülünün kurulabilirliğini etkileyecektir. Bununla birlikte yeni listelerin birbirlerinden oy alması Netanyahu karşıtı blokun toplam büyüklüğünü artırmadan yalnızca blok içi sandalye dağılımını değiştirebilir. Asıl başarı ölçütü ise Likud'dan ve sandığa gitmeyen seçmenden oy çekip çekemedikleri olacaktır.

İTTİFAKLAR, ADAY ÇEKİLMELERİ VE SON DAKİKA GELİŞMELERİ

Aday listelerinin kesinleşmesi, teknik ittifakların kurulması ve baraj çevresindeki partilerin yarıştan çekilmesi seçim kampanyalarının son aşamasında aritmetiği değiştirebilir. Netanyahu'nun küçük sağ partileri ortak listeye yönlendirmesi ile muhalefetin baraj riski taşıyan listeler arasında koordinasyon sağlaması bu nedenle yakından izlenmelidir.

Son olarak güvenlik alanındaki gelişmeler seçmen davranışını kısa sürede değiştirebilecek dışsal değişken olmayı sürdürmektedir. Gazze, Lübnan, İran veya Batı Şeria'da yaşanabilecek yeni bir tırmanma güvenlik gündemini yeniden seçimin merkezine taşıyabilir. Böyle bir ortamda Netanyahu tecrübe ve liderlik iddiasını öne çıkarırken muhalefet ise aynı gelişmeleri hükümetin caydırıcılık ve kriz yönetimi konusundaki başarısızlığının kanıtı olarak sunacaktır. Bu nedenle seçim sonucu yalnızca mevcut kamuoyu eğilimlerine değil kampanyanın son haftalarında hangi meselenin seçmen tercihlerini belirleyen baskın gündem haline geleceğine de bağlıdır.

³⁷ Tomer Alamgor, "How a Jewish Ex-Police Probes Chief could Revive Mansour Abbas as Israeli Arab Kingmaker – Analysis", *The Jerusalem Post*, 16 Ağustos 2026.

TABLO 2. SEÇİM DEĞİŞKENLERİNİN KOALİSYON SENARYOLARINA MUHTEMEL ETKİLERİ

Seçim Değişkeni	Sağ-Haredi Koalisyonu	Değişim Hükümeti	Blokaj/Yeniden Seçim
Smotrich ve diğer küçük sağ listelerin barajı aşması	↑	↓	↓
Sağ blokta oyların bölünmesi ve kayıp oyların artması	↓	↑	↑
Arap seçmenin katılımının yükselmesi	↓	↑	↓ / ↔
Ra'am'ın barajı aşarak koalisyon ortağı kabul edilmesi	↓	↑↑	↓
Bennett'in Arap partileriyle iş birliğini reddetmesi	↑	↓↓	↑↑
Netanyahu karşıtı sağ seçmenin Likud'dan kopması	↓↓	↑	↑
Eisenkot ile Bennett-Lapid arasında oyların bölünmesi	↑	↔	↑
Güvenlik krizinin kampanyanın baskın gündemi haline gelmesi	↑ / ↔	↓ / ↔	↔
Haredi askerliği tartışmasının öne çıkması	↓	↑	↑
Küçük partilerin seçim öncesi ittifak kurması	↑	↑	↓

Kaynak: Yazar tarafından hazırlanmıştır.

* Etkinin yönü, ittifakın hangi blokta gerçekleştiğine bağlıdır. ↑ Senaryonun ihtimalini artırır, ↓ azaltır ve ↔ etkisi gelişmenin niteliğine bağlıdır.

Tablo 2, Netanyahu karşıtı partilerin sayısal büyümesinin iktidar değişikliği için tek başına yeterli olmadığını, Arap seçmenin katılımı ile Ra'am'ın koalisyon ortağı olarak kabul edilmesinin sayısal çoğunluğu siyasi çoğunluğa dönüştüren temel ara değişkenler olduğunu göstermektedir.

SEÇİM VE KOALİSYON SENARYOLARI

Mevcut kamuoyu araştırmaları seçimin tek bir parti veya blok açısından kesinleşmiş bir sonuca işaret etmediğini göstermektedir. Ağustos 2026'da yayımlanan anketlerde Eisenkot'un Yashar partisi Likud'un önünde veya başa baş görünürken Netanyahu karşıtı partilerin toplamı 61 sandalye eşliğinin altında kalmaktadır. Örneğin Kantar'ın bir araştırması Netanyahu blokuna 52, merkez ve merkez sol partilere 57 ve Arap partilerine de 11 sandalye öngörmüştür. Bir başka araştırmada değişim bloku 58 ve Netanyahu bloku 50 sandalyede kalmıştır. Dolayısıyla anketler Netanyahu'nun zayıfladığına işaret etmekle birlikte muhalefetin ise henüz kendi içinde tutarlı bir hükümet çoğunluğu oluşturamadığını göstermektedir.³⁸ Bu bağlamda üç senaryoyu ön plana çıkarmak mümkündür.

38 "Poll: Gadi Eisenkot Overtakes Likud, Netanyahu's Bloc without a Majority", i24 News, 19 Ağustos 2026, erişim 11 Eylül 2026, <https://www.i24news.tv/en/news/israel-election-s-2026/artc-poll-gadi-eisenkot-overtakes-likud-benjamin-netanyahu-s-bloc-without-a-majority>.

NETANYAHU LİDERLİĞİNDEKİ SAĞ-HAREDI KOALİSYONUNUN YENİLENMESİ

Netanyahu'nun yeniden hükümet kurabilmesi Likud'un kendi oylarını korumasının yanı sıra sağ bloktaki küçük partilerin seçim barajını aşmasına bağlıdır. Ben-Gvir, Smotrich ve diğer küçük sağ listeler arasında kurulabilecek seçim öncesi ittifaklar blok içerisindeki kayıp oyları azaltarak Netanyahu'yu 61 sandalye eşiğine yaklaştırabilir. Güvenlik gündeminin kampanyanın son haftalarında yeniden belirleyici hale gelmesi de Netanyahu'nun tecrübe ve liderlik söylemini güçlendirebilir. Ancak böyle bir hükümet, Haredi partilerin askerlik muafiyeti talepleri ile Likud ve aşırı sağın güvenlik ve yerleşim politikalarına daha bağımlı olacaktır. Netanyahu'nun küçük sağ partileri birleşmeye yöneltmesini bu senaryonun gerçekleşmesi için şimdiden izlediği temel stratejilerden biri olarak değerlendirmek mümkündür.³⁹

NETANYAHU KARŞITI BİR DEĞİŞİM HÜKÜMETİ

İkinci senaryo, Eisenkot ile Bennett-Lapid listesinin merkezinde yer aldığı, Lieberman ve Demokratların da katıldığı geniş bir Netanyahu karşıtı koalisyonudur. Böyle bir hükümetin ortak paydası Netanyahu dönemini sona erdirmek, 7 Ekim hakkında devlet soruşturma komisyonu kurmak, Haredi askerlik muafiyetlerini sınırlandırmak ve devlet kurumlarının bağımsızlığını yeniden güçlendirmek olacaktır. Bununla birlikte Filistin meselesi, Arap partileriyle iş birliği ve din-devlet ilişkileri konularındaki ayrılıklar koalisyonun kuruluşunu ve devamlılığını zorlaştırabilir. Mevcut anketlerin ortaya koyduğu parlamento aritmetiği bu bloğun Ra'am'ın katılımı veya dışarıdan desteği olmaksızın çoğunluğa ulaşmakta zorlanabileceğini göstermektedir. Bennett'in Arap partilerine dayalı bir hükümete karşı çıkması ise sayısal çoğunluğun siyasi çoğunluğa dönüşmesinin önündeki başlıca engeldir.

BLOKAJ, UZAYAN KOALİSYON GÖRÜŞMELERİ VE YENİ SEÇİM İHTİMALİ

Mevcut veriler ışığında en güçlü senaryo iki bloktan hiçbirinin tek başına 61 sandalyeye ulaşamamasıdır. Bu durumda Ra'am, Haredi partileri veya bloklar arasında konumlanan küçük sağ partiler koalisyon pazarlıklarının belirleyici aktörleri haline gelebilir. Eisenkot veya Bennett liderliğinde bir azınlık hükümeti, Arap partilerinin dışarıdan desteği, parti değiştirmeler ya da sınırlı süreli geniş birlik hükümeti gibi seçenekler gündeme gelebilir. Ancak aktörlerin seçim öncesinde ilan ettikleri kırmızı çizgiler korunursa koalisyon görüşmelerinin sonuçsuz kalması ve İsrail'in yeniden bir seçim döngüsüne girmesi de güçlü bir olasılıktır.

39 Neri Zilber, "Benjamin Netanyahu Pushes to Unite Far-Right Vote before Israel Election", *Financial Times*, 3 Eylül 2026.

Bu nedenle 27 Ekim seçimlerinin en olası sonucu açık bir blok zaferinden ziyade Netanyahu'nun hükümet kurma kapasitesi ile muhalefetin alternatif bir çoğunluk oluşturma kapasitesinin aynı anda sınındığı parçalı bir Knesset tablosudur. Seçimin gerçek galibi en fazla sandalyeyi kazanan parti değil ideolojik olarak uyumsuz aktörleri bir araya getirerek en az 61 sandalyelik çoğunluğu sağlayabilecek işler bir koalisyon kurabilen lider olacaktır.

SONUÇ: MUHTEMEL YÖNELİMLER

27 Ekim 2026 seçimlerine ilişkin mevcut göstergeler, Netanyahu liderliğindeki sağ-Haredi blokun önceki hakimiyetini sürdürmekte zorlandığına, bununla beraber muhalefetin de istikrarlı bir hükümet çoğunluğunu henüz garanti edemediğine işaret etmektedir.

Bu nedenle en muhtemel sonuç Likud veya Yashar'ın birinci geldiği fakat hiçbir blokun tek başına 61 sandalyeye ulaşamadığı parçalı bir Knesset tablosudur. Böyle bir sonuçta hükümetin kim tarafından kurulacağını partilerin sıralamasından çok Ra'am'ın konumu, küçük sağ partilerin baraj performansı ve Netanyahu karşıtı partilerin aralarındaki ideolojik farklılıkları ne ölçüde yönetilebileceği belirleyecektir. Ayrıca bu seçim Netanyahu açısından yalnızca iktidarın korunması değil aynı zamanda uzun süredir merkezinde bulunduğu sağ blok üzerindeki liderliğinin sürdürülmesi sınavıdır.

Seçim aritmetiği özellikle üç gelişmeye karşı duyarlı olacaktır. Bunlardan ilki baraj çevresindeki sağ ve Arap partilerinin ittifak kurup kuramayacağıdır. İkincisi Arap seçmenin katılım düzeyi ve Ra'am'ın geleneksel tabanının ötesine geçme stratejisinin başarısıdır. Üçüncüsü de güvenlik alanında yaşanabilecek son dakika gelişmelerinin Netanyahu karşıtı sağ seçmeni yeniden Likud'a yöneltip yöneltmeyeceğidir. Bu değişkenlerin küçük oranlarda hareket etmesi dahi bloklar arasında birkaç sandalyelik fakat hükümet kurma bakımından belirleyici bir değişim meydana getirebilir. Dolayısıyla mevcut anketlerin kesin bir sonuçtan ziyade olası koalisyonların sınırlarını gösterdiğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Seçimin sonucu ne olursa olsun İsrail siyasetinin temel yönelimlerinde keskin bir tersine dönüş beklenmemelidir. Güvenliğin siyasal gündem üzerindeki üstünlüğü, Filistin meselesinin çatışma yönetimi ve askeri kontrol çerçevesinde ele alınması, Haredilerin askerliği konusundaki gerilim ve Yahudi kimliği ile devletin “demokratik” niteliği arasındaki mücadele varlığını sürdürecektir. Netanyahu'nun iktidarı kaybetmesi de onun döneminde güçlenen milliyetçi, güvenlikçi ve ilhakçı yönelimin gerilemesiyle aynı anlama gelmeyecektir. Olası bir Eisenkot veya Bennett liderliğindeki hükümet kapsamlı bir ideolojik dönüşümden ziyade yönetim tarzı, kurumsal sorumluluk anlayışı ve devlet kapasitesinde sınırlı bir yeniden merkezileşmeye yol açabilir. Bu bakımdan 2026 seçimleri İsrail'in siyasal

yönünü bütünüyle değiştirecek bir kırılma değil aynı yapısal eğilimlerin hangi liderlik, koalisyon ve kurumsal çerçeve altında sürdürüleceğini belirleyecek bir eşik niteliğindedir.

TUĞÇE ERSOY CEYLAN

İzmir Katip Çelebi Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde prof. dr. olarak görev yapmaktadır. Lisans eğitimini Galatasaray Üniversitesi'nde, yüksek lisansını Orta Doğu Teknik Üniversitesi Orta Doğu Araştırmaları Programı'nda ve doktorasını Marmara Üniversitesi Orta Doğu Araştırmaları Enstitüsü'nde tamamlamıştır. Doktora çalışmaları sırasında 2015'te Hayfa Üniversitesi'nde saha araştırması yürütmüş; 2022'de ise Brandeis Üniversitesi Schusterman İsrail Çalışmaları Enstitüsü'nde kısa dönemli misafir araştırmacı olarak bulunmuştur. Akademik çalışmalarını Ortadoğu siyaseti ekseninde sürdüren Ersoy-Ceylan'ın başlıca uzmanlık alanları İsrail siyaseti ile İsrail-Filistin çatışmasıdır. Doktora tezi 2020'de *İsrail'de Çatışan Kimlikler: Filistinliler ve Yahudiler* başlığıyla kitaplaştırılmıştır. 2022'de editörlüğünü üstlendiği *İsrail: Kimlik, Siyaset, Dış Politika, Güvenlik* başlıklı kitap Türkiye'de İsrail çalışmaları alanında yayımlanan ilk kapsamlı başvuru eseri niteliğindedir. Bu kitabın genişletilmiş ikinci baskısı 2025'te yayımlanmıştır. Son dönem çalışmaları arasında "Structured Exclusions: The Making of Female Citizenship in Türkiye and Israel" (Social Politics, 2026) başlıklı makalesi ile "İsrail Çalışmaları" başlıklı kitap bölümü (Orion Yayınevi, 2026) yer almaktadır. Halen dijital araçların İsrail-Filistin çatışmasını dönüştürme potansiyelini ve karşılaştığı sınırlılıkları inceleyen TÜBİTAK 1001 projesini yürütmektedir.

2026 İsrail Seçimlerine Doğru: Kriz, Yeniden Saflaşma ve Koalisyon Arayışı

Tuğçe Ersoy Ceylan

L 27 Ekim 2026'da İsrail'de gerçekleşecek seçimler 7 Ekim sonrasında derinleşen güvenlik ve yönetim krizinin gölgesinde yapılacaktır. Siyasal rekabet bir yanda Binjamin Netanyahu liderliğindeki Likud, aşırı sağ ve Haredi partilerden oluşan iktidar bloku, diğer yanda Gadi Eisenkot'un Yashar partisi, Bennett-Lapid ittifakı, Avigdor Lieberman ve Demokratların meydana getirdiği heterojen muhalefet arasında şekillenmektedir. Seçim kampanyasının başlıca tartışma eksenlerini 7 Ekim'in siyasi sorumluluğu, bağımsız bir devlet soruşturma komisyonunun kurulması, devlet kurumları ile yürütme arasındaki ilişkiler, Haredilerin askerlik yükümlülüğü ve Filistin meselesinin geleceği oluşturmaktadır. Bununla beraber taraflar arasındaki temel ayrım geleneksel sağ-sol karşıtlığından ziyade Netanyahu'nun kişiselleşmiş ve çoğunlukçu yönetim anlayışı ile kurumsal sorumluluğu öne çıkaran merkez sağ alternatifler arasında ortaya çıkmaktadır.

Mevcut kamuoyu araştırmaları Netanyahu liderliğindeki blokun hükümet çoğunluğunu korumakta zorlandığını ancak muhalefetin de kendi başına istikrarlı bir koalisyon kurabilecek düzeye henüz ulaşmadığını göstermektedir. Seçim sonucunu küçük sağ partilerin baraj performansı, Arap seçmenin katılımı, Ra'am'ın muhtemel bir hükümette üstlenebileceği rol ve Netanyahu karşıtı sağ seçmenin yönelimi belirleyecektir. Bu nedenle en muhtemel sonuç hiçbir blokun tek başına 61 sandalyeye ulaşamadığı parçalı bir Knesset ile uzayan koalisyon görüşmeleridir. Netanyahu'nun iktidarı kaybetmesi ise İsrail siyasetindeki milliyetçi, güvenlikçi ve ilhakçı yönelimin sona ermesi anlamına gelmeyecektir. Olası bir iktidar değişikliği kapsamlı bir ideolojik dönüşümden ziyade yönetim tarzı, kurumsal hesap verebilirlik ve devlet kapasitesi bakımından sınırlı bir yeniden merkezileşmeye yol açabilir.

ANKARA • İSTANBUL • WASHINGTON D.C. • BERLİN • BRÜKSEL

www.setav.org